

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ κ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Ανέχδοτον)

Στάβια να περάσω από κάτι δρόμους, που αν και βρίσκονται σε κεντρικό της πόλεως μέρος, πάντα είναι ερημικοί.

Σπίτι μεγάλα, μεγάρα κλινοθέα από κήπους, με κλειστά παράθυρα, κατίζεστα, χωρίς φωνή, θόρυβο, σά να μη κατοικούνται.

Μόνα το θρόισμα των φύλλων, το βοήθη του ανέμου, όταν φουά άνεμος και αείει τὰ ψηλά δέντρα των κήπων, μόνον αυτά άκούγονται. Και σάν άπάνησι τότε, έρχεται από πέρα και, μιά άλλη βοή που μοιάζει με θαλάσσιες τριγωνισμαίνες. Είναι ή βοή των μεγάλων κήτων του Αιμουίου.

Άπόρρητα να περάσω μόνος άπ' τὰ μέρη αυτά. "Ω, ή κάθε γωνιά, οί έρημοί δρόμοι, τό κάθε δρομάκι των μεγάλων κήτων, μου φαίνονται σά να έκρυβε κάτι κακό, που με παραμένει, ένα μεγάλο βάσανο, που όλο έμένα περιμένει να περάσω.

Και μιά μέρα πέρασα. Πήγα ζητώντας να τὰ βρω τὰ κακά και τὰ βάσανα.

Και βγήκε τό βάσανο άπ' την κάθε γωνιά, άπ' τό κάθε δρομάκι, στην άρχή τυλιγμένο με ρόδα. Μαζύ του βγήκε και μιά καιροή ιστορία.

Σ' ένα άπ' τὰ μεγάλα σπίτια με τούς κήπους, που βρίσκονται σε κείνους τούς ερημικούς δρόμους, είχα καθίσει, είχα μείνει κι' έγω μιά φορά.

Δεν τοιχαιάσει, έτσι μου τόδωσαν να μένω δωρεάν στο κάτω πάτωμα, που ήταν σχεδόν έτοιγο.

Στά άλλα δυο πάτωματα γαιέσι δεν κατοικούσε, ήταν ερημα.

Ο ιδιοκτήτης του σπιτιού ο γέρο-Μίλιος, πλουσιώτατος κτηματίας, είχε αυτοκινήσει ένα πρωί. Τόν βρήκαν κρημασμένο σ' ένα δωμάτιο του υπόγειου, που ήταν στο βάθος.

Η οικογένειά του άναγαστηκε ν' άφήση τό σπίτι και να φύγει για την Εύρωπη, κλεινοντας τὰ έπιπλα στο επάνω πάτωμα, άφού έκανε μιά μικρή μεταρρύθμιση και τό χώρο άπ' τό μεσαίο.

Ο φίλος μου ο Τάσος, ο μεγάλος γιος του γέρο Μίλιου μου έδωσε τό υπόγειο να μένω δωρεάν. Μοδάρσε όλομ το δικαίωμα να νοικιάσω τό δεύτερο πάτωμα.

Λέ θάβινα όμως, θά έφηνγα. Τό έρημο σπίτι, οί δρόμοι, ή σιωπή των κήπων και τό υπόγειο, που στο βάθος του είχε κρημασθή ο γέρο-Μίλιος, άρχισαν να με χτυπούν στο νεύρα! Και πού να παρουσιασθή και νοικιάσης! "Αδίκη είχα κρημασθή ένα ένοικιαστήριο στη μεγάλη σιδερένια πόρτα.

Πάνο σ' δι' αυτά όμως κάτι συνέβη και ή σκεπτική γειτονιά, τό κατασκαίονο σπίτι, έλαμναν, έγιναν φωτεινά. Κάποιος ήλιος είχε παρουσιασθή.

Σ' ένα από τὰ σιωπήλα και σκευρωτά σπίτια του δρόμου, έμεινε μιά διακαλοία ξένη, μιά γλυκειά ξανθή ζοφή.

Αυτήν είδα ένα πρωί και με μιάς μου φάνηκε ν' αλλάζουν όλα και να παίρνουν τό χρώμα της χαράς και της έλπίδας.

Ήταν φθινόπωρο που την είδα και στις άρχις του χειμώνα είχαμε άρχισει να βλέπαμε σχεδόν κάθε βράδυ.

Όταν τό σκοτάδι έπεφτε, ή κρή έρχόταν κοντά μου να περιπατήσουμε λίγο μαζί.

Και πώς την περιμένα, με τί

καρδιοχτύπι!

— Άργησα! μου έλεγε.

— Όχι, όχι, της άπαντοῦσα και άς είχε άργησει.

Μά τί είχε να κάνει πός άργησε, άφού είχε έρθει, άφού ήταν κοντά μου.

Τὰ δέντρα γύρω φάνησαν, βογρούσαν, ό ψυχρός, ό παγωμένος άνεμος φουούσε άγριος και μεις περπατούσαμε άγά. Ο ένας κοντά στον άλλον σφιχτά πιασμένοι και λέγαμε, λέγαμε...

Δεν κρύωνα τόρα, διόλου. Ένώ πριν που την περιμένα νάρθη, πός τουρτούριζα!...

Φορούσε πάντα τό βράδυ ένα καπέλακι, ένα σκούφο από άστραχάν, που της πήγαγε θαυμάσια. Και μίαισε πολλές φορές, χωρίς να με κιντάει, κι' έγώ την κιντάω, την κιντάω. Κι' έτσι νάκανα, νάσκυβα λίγο, τὰ χείλια μου θ' άκουμπούσαν στο πρόσωπό της.

Και ή όρα περνούσε.

— Θα πέρασε ή όρα;

— "Ω, αυτή ή όρα: Γ' αυτό έγινε.

Και τό καλοκαίρι και σε όρες που ο ήλιος σάν κάτι να μαγέρευε στη γή έφριχνε όχι άκτινες αλλά φλόγες, που όλα σιωποῦσαν και τὰ δέντρα έμειναν άκίνητα, έμεις βγαίναμε και γυρίζαμε έξω.

Έρημη παντού, άνθρώπος δε φαινόταν, σά νάχαν καθή όλοι οί άλλοι άνθρώποι και μεζ μόνι μείναμε στη γή.

Κάποτε μέσα στα δέντρα, στην ήσυχία που άπλωνόταν, ένας θόρυβος άντηχούσε, ξαφνικά. Ήταν ο άνεμος που σηκωνόταν. Και τὰ δέντρα τότε, σά να ξεπνοδαν από γλυκό άνεμο, ή ήδονικό ρευμασμό, κουνιόντουσαν σά να λέγανε κάτι μεταξύ τους, κάτι για τή χαρά, που φύγει, για δυο έρωτευμένους που γυρίζαν εκεί...

— Πάμε; μου ψιθύριζε τότε ή 'Ελιζα.

— Πάμε, της έλεγα κι' έγω σιγά.

— Κι' άκουγα τή βοή να τρέχει μέσα στα δέντρα ν' άπουακρύνεται, να σβήνει, να χάνεται...

Και μου φαινόταν, πός κάτι έπαινε από μέσα ο άνεμος και τό πήγαμε μακριά, μακριά.

Και φεύγαμε.

Ό, άκόμια έσηρά μου φαίνεται πός βλέπω την όμπρέλα της, μιά τριανταφυλλά όμπρέλα νή την κλείνει, όταν έφτανε στη σιδερένια πόρτα του κήπου.

Είχα σινηθίσει τόσο να γυρίζω μέσα στα δέντρα, που όταν είχα καιρό, όλο και γυρίζα, μέσα στους μεγάλους κήπους. Μόνος κατόμιος γυρίζα έχοντας στο νού μου την 'Ελιζα.

Ένα πρωί όμως εκεί που γυρίζα να και βλέπω ένα πρόσωπο γνωστό μου, που είχα τρία, τέσσερα χρόνια να δε.

Ήταν ο Ραπουλής, ή καλύτερα, με τό παρατσούκλι, ο Ραράς! Και ήταν, όπως πάντα, με τό ύψος του εκείνο τό θλιβερό.

Ήταν όμως δεστυχής! Τὰ οικονομικά του δεν πήγαίαν καλά, ή γυναίκα τον με τὰ καρτίρια της, τον έκανε να πουλήση τό σπίτι του. Και τόρα έφρχε ζητώντας να νοικιάση κάποιο.

Άμα τ' άκουσα εϋθός του είπα, πός έχω έγώ σπίτι να του νοικιάσω...

Περπατούσαμε σφιχτά πιασμένοι και λέγαμε, λέγαμε...

Σαφηνιάστηκε, άλλα τού ελα τί συνέβαινε για να ησυχάση. Είδε το σπίτι, τού άρσε υπερβολικά, τού νοίκι καλό. Τι άλλο ήθελε;

Και ο Ραράς δεν έλασε καιρό. Τού βραδάκι κ' όλας κουβάλησε τού πράγματι του, τή γυναίκα του, τή ανεμιά του και τή δουλίτσα του.

Ή ανεμιά του μιά όρρανή της; άδελφής του Ραρά παιδι, είχε γίνει μιά σωστή όμορφιά, με τή μάτια της εκείνη τά πικριμπελόνδικα, τά τσαχλινικά!

Πού νά τήν έβλεπε τώρα ο ξάδελφός μου ο Τόνης! Και ή κυρία Ραρά δέ μπόρεσε ν' άφήση τις παλιές συνήθειές της. Μόλις έβριλε τά πράγματά της στή θέσι τους, μού είπε με γλυκό χαμόγελο και μάτια ξελιγομένα:

— Απόψε δέν πιστεύω νά μās άφήσετε; Θά φάμε μαζί... Είδα τόν άντρα της νά τήν κυτάζει ταραγμένος, άλλα πού αυτή, τή δουλειά της!

Ή κυρία Ραρά, ήταν μιά γυναίκα για τά σίδηρα, όπως λέει ο λαός. Είχε manía νά προσκαλή σέ γένιαμα, σέ δείπνον όποιον έν γνώριζε. Και γυναίκες προσκαλούσε, άλλα αυτό ήταν σπάνιο. Και βρισκόταν πάντα κουρδισμένη για έρωτα. Ματιές έρωτικές σέ κάποιον καλεσμένον και χαμόγελα γλυκά, αδιαφορώντας αν τήν βλέπανε ή όχι.

Ο άντρας της έβλεπε τά καμώματα της γυναίκας του, άλλα ήταν τόσο άτολμος πού μόνο ταρώζον κ' έταίρινε ένα ύφος, τόσο άξιοθρήνηο πού γινόταν γελοίο.

Ή γυναίκα του φροδάν στο τραπέζι σαν νά μήν υπήρχε αυτός. Και συχνά όσαν έτρογαν θάπαιρνε τήν χιθάρα και θάρχιζε κάποιον έρωτικό τραγούδι κάνοντας κίτι νάτια τόσο ξελιγομένα, πού πολλές φορές φροδώνον μήν πειση στο τέλος λιπόθυμη.

Τόν άντρα της, τού Ραρά τόν ξερανε, έγω και ο ξάδελφός μου ο Λαβρόπουλος, από καιρό.

πριν πάρει τήν άξιολάτρευτη αυτή γυναίκα. Ήταν μεγαλύτερός μου πολύ. Μά και ή γυναίκα του σίγουρα θάταν μεγαλύτερή του.

Όταν τήν πρωτοείδαμε μαζί εκάλεσε νά πουμε στο σπίτι της νά μās κάνει τραπέζι. Και πήγαμε.

Έτσιχε τότε τά οικονομικά μου και τού ξαδελφού μου νάνε σέ άθλια κατάσταση και σκεφθήκαμε, πώς καλά θάταν νά τρώγαμε κάποιε δωρεάν σέ κάποιο σπίτι φιλικό.

Ή κυρία Ραρά μās έδωσε και φάγαμε τόσο πολύ πού παρ' όλίγο νά σκάσουμε. Μās έρωχινε και κάτι ματιές ξελιγομένες και στόλιξε τή μορφή της με κάτι μελάτα χαμόγελα πού μ' έπιασε για μιά στιγμή τρομάρα μήν κάνω κανένα κακό στο φίλο μου Ραρά.

Ο ξάδελφός μου πάλι μόλις είδε τή μικρούλα ανεμιά του Ραρά ξετρελλάθηκε. Όλο ατήν κυτάζε χωρίς νά τόν μέλλει αν οί άλλοι τόν έβλεπαν.

Ή Ραρά μās ξανακάλεσε τού ιδιο βράδυ. Και πήγαμε και ξαναπήγαμε. Άρχισα νά είμαιατε ταχτικοί πελάτες. Κάθε βράδυ εκεί.

Έγω πήγα να για νά φάω καλά και νά περάσω τήν ώρα μου, ένδο ο ξάδελφός μου περισσότερα πήγα να για νά βλέπη τά τσαχλινικά μάτια της μικρής 'Ανθούλα. Σαν άπορακωμένος έβανε.

Πάντα όμως έπρόσεχα νά κρατώ σέ άπόσταση τή διαχυτική κυρία Ραρά και νά μήν άνησυχώ τού φίλο μου κύριο Ραρά.

Άλλά σέ λίγο άρχισε αυτή νά καλή κ' άλλους, κ' άλλους. Και μιά βραδιά είμαστε οχτώ έννοι στο τραπέζι. Και ο σύζυγος; Αυτός είχε πάρει ένα ύφος τόσο θλιβερό, πού μού ήρθε νά σηκώσω τó χέρι μου και νά τού πώσω ένα χαριστικό στό πρόσωπο.

Αυτά έκανε ή κυρία Ραρά. Και μιά βραδιά μās έφερε κ' ένα βρωμερό όπαξιέμιο, πού γρήγορα όμως ο Τόνης ετύγχιζε, τó κάλεσε έξω νά τού πή και τούδωσε τά παπούτσια στο χέρι.

Ο κακίμος ο Ραράς είχε πάθει από φόβο μήν τόν άπατήση; ή γυναίκα του και μιά μέρα μού τώπε:

Ήταν άξιολύπητος! Είχε παρατήσει και τή δουλειά του τή δικηγορία, για νά φυλάη βράδια στο σπίτι μήν τύχη και πάλι κάποιος άπ' τούς καλεσμένους και συναντήση τή γυναίκα του.

Τόν λυπήθηκα τόν κακίμο τού Ραρά πολύ. Και τού είπα, πώς τώρα πού πλησιάζει τó καλοκαίρι νά βρή άφορημ ή και νά πάρη τή γυναίκα του και νά πάνε στο νησί του, στην πατρίδα του. Έτσι θά τελεάνα αυτό τó πανηγύρι. Και νά πείση τή γυναίκα του νά κάνει πολλά λουτρό.

Και ο Ραράς, μάκωσε και τήν τή γυναίκα του, τήν άνηψια του και τού δουλάκó του κ' έφυγα.

Ο ξάδελφός μου λυπήθηκε κατακαθαρά πού φύγαμε. Έχανε όχι τόν φαί, άλλα τήν 'Ανθούλα.

Ύστερα από λίγες ήμέρες διορίστηκε σέ μιά έπαρεια κ' έφυγε κ' αυτός. Στά γράμματά του όμως πάντα με ρωτούσε για τήν 'Ανθούλα. Μά κ' έγω όταν ήθον άπ' τού νησι, δέν τούς κοιμώλεκα κ' έπειτα τούς έλασα, έφυγα άπ' εκείνες τις γειτονιές και πήγα μακριά. Κ' έτσι έπαγα νά βλέπω τούς Ραράδες.

Τους είχα λησολογήσει. Νά όμως ο Ραράς πάλι ζοντά μου. Μένανε πειά μαζί, στο ίδιο σπίτι...

Στήν πρόσκληση της κυρίας Ραρά νά πάω νά δεκτιώσω μαζί τους, δέν έπληγα, αν και είπα, πώς θά πάω. Και τήν άλλη μέρα πού μού παροικονόθησε τής θά ελα όρθά — ζωριά, ότι ένα πιατό φαί πού τούς περισσευε καλό θά ήταν νά κόχουν για τήν άλλη μέρα...

Μιά μέρα έλαβα έπιστολή άπ' τού Λαβρόπουλο. Μούγγρανε πώς τής άδεια και θά έχοχταν νά μείνη μαζί μου καμιά δεκαεκαπενταρία μέρες.

Τώρα στους Ραρά. Ή κυρία μόλις τάκουσε φάνηκε στενοχωρημένη και με παρακάλεσε νά μήν τού πώ, όταν έρθη, πώς είχε και ή 'Ανθούλα μαζί τους. Ο' άρχιαν πάλι τά παιλά τους, και τώρα μάλιστα πού αυτή είχε μεγαλώσει...

Τής; τó υποσέθηκα. Και ο Τόνης ο Λαβρόπουλος ήρθε. Γελιστός, όπως και τότε κ' εύθυμος...

— Είσαι θαυμάσια έδώ, μού είτε, για τó σπίτι. Έχεις εδρωχούρια! Τώρα δει θα κόχης καρφιά τó χειμώνα, είνε άλλα; λόγος!...

Άμα τού είπα ποιοί κατοικοούν επάνω, έλαμψε όλος και με ρώτησε για τήν 'Ανθούλα.

Τού άπάντησα, όπως είχα έτοιμη στή Ραρά, πώς δέν τήν έχου μαζί τους. Λυτήθηκα, άλλα είτε πώς θά τους φαρύνη νά μάθη τού βρισκεται!...

Για τά οικονομικά τους δέν είτε άλλο παρά:

— Τάδελαν, τάπαθαν!

Ή καυμένη ή 'Ανθούλα!

Τά δικά μου τού τάξη γράφει!...

Αν τούτα γράφει πώς ή αστοκτονία τού γίγνου Μίλιου έγινε στο έσπωμα, ούτε τώρα τού είπα τίποτα.

Με τόν Τασο τού Μίλου είμαγε γαρφιστή, όσαν έφυγε ο Τόνης...

Άλλά τó πρσι μου λέει ο Τόνης:

— Βρε άδελφέ, είδα ένα όνετρο πού με τάραζε! Έβλεπα πώς ήμουσ ο' αυτό τó δωμάτιο, πού κοιμήθηκα τή νύχτα και κάτι έβανα με τó λυγαράκι αυτό τó ίδιο. Τό παρούθηρο τά γελαίο του τάξη άνοιχτά όσας και τ' άφίνω!...

Σαφηνά βλέπω κάποιον νά στέκεται έξω άπ' τά σίδηρα τού παραθύρου, και νά κυτάζει μέσα στο δωμάτιο.

Ήταν ένας γέρος με άσηρη γενειάδα χωρίς καπέλο, μισόγυμνος...

Όρσιό κοντά του και τού λέω τί θέλας:

— Νά, μού άπαντά πού μού δείχνει ένα στρονι πού κρατούσε. Πες στο φίλο σου: τó στρονι κότρησε!

Αν έβρω, είχε κρηναστή ο γέρο Μίλιος...

Τήν άλλη μέρα μού είτε πώς είδε και κάποιο φάντασμα. Και πώς αν πήγαμε έτσι τó πρόμα φάεργε.

Τήν τρίτη μέρα τίποτα. Κοιμόταν ίσαμε τó μεσημέρι. Και όσαν ξύπνησε άρχισε νά τραγουδή μ' όλη μου τή δύναμη.

Έγω είχα στενοχώριες. Με τήν 'Ελίζα τάχα γιάλαση λίγο. Έγώ έρωχινα με τή μεγάλη μου ζήλεια. Κ' αούτι όμως θά όθνησε γιατί δού άπογευματά δέν πέρασε νά πάω τó συνηθισμένο μαζ γύρο.

Τήν τρίτη μέρα όμως τó πρσι, μού είτε ή Ραρά πώς στο σπίτι μου χθές, κοντά τó μεσημέρι, ήρθε μιά νέα ανεμιά και με ζητούσε. Τής άφησε μάλιστα νά μού δώση ένα γραμματάκι. Και ή Ραρά τó λησολογήσα. Πήρα τó γραμματά και τάνοια. Ήταν τής: 'Ελίζα, Μούγγρανε:

— Σέ θέλω τó βράδυ εκεί πού έβρισε. Τό πρσι φεύγω!...

Πώς δέν τή γιάθησα τήν κυρία Ραρά, είνε θαύρα!

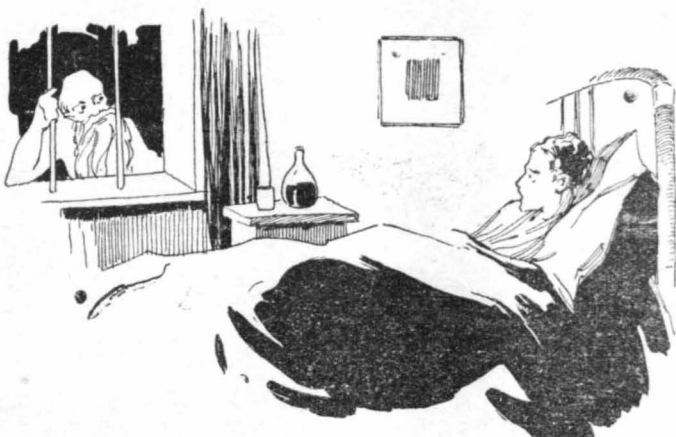
Έρεξα, γούσα άπ' έξω άπ' τó σπίτι της 'Ελίζα, σφόνιξα.

Κλειστά τά παράθυρα, ησυχία σά νά μήν υπήρχε κανείς.

Τό μεσημέρι δέ θέληνα νά πάω νά φάω με τόν Τόνη Γούριζα άπ' έξω άπ' τó σπίτι της; Κ' έπειτα κάθισα περμιόνοντας στο δωμάτιο μου μή δώ τήν τραυματηνιλιά όμπρέλα νά περνά.

Δέ μπόρεσα νά μείνω πολύ κ' έφυγα. Γούριζα άπ' έξω πάλι άπ' τó σπίτι της. Ήμουσ γαλιωμένος και άπ' τή στενοχωρία και άπ' τόν καυστικό ήλιον.

Και όταν είδα πειά ότι είχε περάσει ή ώρα πού έβγαίνε, έφυγα

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1729)

οάν τραλλός. Πληνθήκη σε δρόμους άλλους, και πάλι ήμουν εκεί, έ-
ξω απ' τὸ σπίτι της. Τὸ κλειστό, τὸ σιωπηλό...

"Εργα πάλι, και βρέθηκα μέσ' στὰ δέντρα, τῶν μεγάλων κήπων.
"Ὁ τι βασανιστήριο ήταν εκείνο! Σαφηνικά άκουσα ἕνα γέλιο γυ-
ναικείο. Κάποιον ζευγάρι σιέριερα.

Τὰ δέντρα ταράχτηκαν, ἕνας φόροβος ἔγινε.

Κι' άκουσα τὴ βουή νά τρέχει μέσ' στὰ δέντρα, νά τρέχει και ν' ά-
πομακρύνεται, και μου φάνηκε σὰ νά μοῦζε ἀράξαι τὴν εὐτυχία μου
και τὴν ἔτρεξε, τὴν πήγαινε νά τὴ σβήσει μαζουά!

Ζαλισμένος, άρρωστος και παρατατώντας πήγα στὸ δωμάτιό μου
και ἔπεσα στὸ κρεβάτι μου.

Κοιμήθηκα; Δὲν ξέρο.

Σὲ νάκη θάχα πέσει ἴσως.

Σαφηνικά άκούω νά με φοιάζουν. Ήταν ἡ φωνή της Ραρά.

— Κύριε Δέμο, ποὺ λεί ἄμα με εἶδε, σὲ παρακαλῶ πολύ, μήν
εἶδατε τὴν Άνθούλα; Μὰς ἔχει κλεισεί ἔξω! Κάποιον πήγε τὸ παλαιο-
κριστο, μήπως ἔχετε τὸ κλειδί τῆς σκάλας τῆς ταράτσας; "Α, πολὺ
καλά! Σὰς εὐχαριστῶ πολύ. Καὶ συγγνώμη!

Τοὺς άνοιξα απ' τὴν πόρτα τῆς σκάλας τῆς ταράτσας και βγήκα.
Τὸ άντρογίνο περιέμενε. Πίσω τους ἔστεκε ἡ δουλίτσα.

— Μὰ ποὺ πήγε αὐτὴ ἡ καταραμένη; ρώτησε ἡ Ραρά.

— Δὲν εἶχε τελειώσει τὴ φράσι της και άκουσα τὴν πόρτα τῆ σι-
δερένια τοῦ κήπου.

— Θὰ ἔρχεται τῆς εἶπα.

Και ἦταν ἀλήθεια ἡ Άνθούλα, ντυμένη, στολισμένη.

Άμα μὰς εἶδε τάχασε.

— Μὰ ποὺ ἦσουνα μορφή, παλιοβρόμα! τῆς φώναξε ἡ Ραρά.

Ἡ Άνθούλα με τὰ τοχαίνικα κατὰ ὄρθωσε τὸ κεφάλι της και
τῆς εἶπε με ἀξιοπρέπεια:

— Κάνετε λάθος, κυρία, δὲν εἶμαι παλιοβρόμα!

Κείνη τὴ στιγμή πάλι άκούστηκε ἡ σιδερένια πόρτα ν' άνοίγει και
σὲ λίγο ἕνα ἄλλο πρόσωπο παρουσιάστηκε. Ὁ Τόννης!

— "Α! ἔκανε ἡ Ραρά. Κάτι τρέχει ἔδῶ. Κάτι τρέχει ἔδῶ, παλιο-
κρίστο...

Ὁ Τόννης ποῦχε σταθῆ ἄμα μὰς εἶδε, προχώρησε γρήγορα ἀνε-
κρῶ στὴ Ραρά:

— Κυρία, τῆς εἶπε, σὰς ἀπαγορεύω νά βρίζετε τὴν ἀρραβωνιαστι-
κιά μου!

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΑΣΤΡΙΝΤ, Η ΩΡΑΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, ΠΟΥ Η ΜΟΙΡΑ ΦΘΟΝΗΣΕ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1736)

λαδὸς ἐλάτρευσε τὴ νεαρή γυναῖκα τοῦ διαδόχου του, ποὺ τὸν κατέ-
κτησε μὲ τὴν καλοσύνη της, μετὴ τῆς φιλανθρωπίας της και μετὴ τῆς
φροντίδας ποὺ ἔδειχνε γιὰ τὴν ἀνακούφιση κάθε δυστυχίας. Κι' ὄ-
ταν, πρὶν ἀπὸ ἑνάμιστον χρόνο τὸ Βέλγιο στεριήθηκε τὸν ἥρωικό του
βασιληά Άλβέρτο, ἀπὸ ἕνα ξαφνικὸ και τραγικὸ δυστύχημα, ἡ "Α-
στριντ ἀνέβηκε μαζὺ με τὸν σύζυγό της στὸ θρόνο, περιστοιχισμένη
ἀπὸ τὴν ἀγάπη και τὴν ἀφοσίωσιν ὀκτώ ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων.

Μὰ ἡ "Αστριντ δὲν ἦταν μόνον εὐτυχημένη βασίλισσα κι' εὐτυ-
χομένη σὺζυγος ἤταν κι' εὐτυχημένη μητέρα. Ὁ Θεὸς τῆς χά-
ρισε τρία χαριτωμένα παιδάκια. ἕνα κοριτσάκι, τὸν πρῶτο χρόνο
μετὰ τὸ γάμο της, ἕνα ἀγόρακι, ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια, τὸν μικρὸ
διάδοχο Μπωτουάν, τὸν ὀπιουτὴ γέννησι πανηγύρισε τὸ Βέλγιο
μὲ ἀπερίγραπτο ἑνθουσιασμό, κι' ἕνα δεύτερο ἀγόρακι ποὺ γεννή-
θηκε δυὸ μῆνες, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἥρωικοῦ βασιληά Άλβέρτου και
ποὺ γι' αὐτὸ τὸ λόγο πήρε τ' ὄνομά του.

Σὲ λίγους μῆνες ἡ εὐτυχία τοῦ Λεοπόλδου και τῆς "Αστριντ θὰ
συμπληρωνόταν μετὴ τῆς γέννησι κι' ἑνὸς τεταύτου παιδιοῦ.

Μὰ ἡ φθονηρὴ μοῖρα δὲν τὸ θέλησε. Σ' ἕναν ἐξοχικό περίπατο
στὴν Ἑλβετία τὸ βασιλικὸ αὐτοκίνητο, ποὺ τὸ διηύθυνε ὁ ἴδιος ὁ
βασιλεὺς χτύπησε σ' ἕνα δέντρο, ὁ βασιλεὺς Λεοπόλδος πληγώθηκε
και ἡ βασίλισσα ἔχασε τὴ ζωὴ της σὲ ἡλικία εικοσιπεννέα ἐτῶν. Μετὴ
τὸ θάνατό της δὲν χάνεται μόνον μιὰ ἀπὸ τῆς πρὸ ὄμορφες, τῆς πιὸ
νέας και τῆς πιὸ ἀγαπητῆς ἡγεμονίδες τῆς Εὐρώπης. Χάνεται μιὰ
ἀφοσιωμένη και λατρευτὴ σὺζυγος, μιὰ τρυφερὴ μητέρα και μιὰ
στοργικὴ κόρη, τὸ καμάρι τῶν γονέων της.

Υπάρχουν δυὸ ἀρχαῖες παροιμίες. Ἡ μιὰ λέει: "Φθονηρὸν τὸ
θεῖον". Ἡ ἄλλη λέει: "Ὅθις ὁ Θεὸς φιλεῖ, ἀποθνήσκουσι νέοι". Πιὰ
ἄραγε ἀπὸ τῆς δυὸ παροιμίας ἰσχύει γιὰ τὴ βασίλισσα "Αστριντ, τὴν
τόσο τυχερὴ στὴ ζωὴ της και τόσο άτυχη στὸ θάνατό της;

ΛΟΛΕΤΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1716)

Σκύβω, σέρνομαι, κρύβομαι πίσω ἀπὸ μιὰ γέρικη ἑληά
δίπλα στὴν εἰσοδὸ τῆς ἐκκλησίας. Κανείς δὲν με βλέπει...

"Ὅλος ὁ κόσμος ἔχει βγῆ πειὰ και νά πέρετρο ζεῖνε στὴ
μέση...

"Ανασηκώνουμαι: λίγο και βλέπω... Ζαλίζουμαι... χάνω τὴν
αἴσθησι τῆς ζωῆς...

— Λολέττα! Λολέττα! φωνάζω και πέφτω κάτω απ' τὴν
ὀδὸν, ἀπ' τὸν σπαργαμό... Κανείς δὲν μ' άκουσε. Ἡ ψαλμο-
διες χάνονται γιὰ - σιγά...

Λολέττα... Λολέττα! ξαναλέω, και μόνον ἐγὼ άκούω τὰ
λόγια μου και τὴ φωνή μου ποὺ τνίγεται μέσα στοὺς λυγμούς
μου...

Και ὁμως να! Θεέ μου! Να!.. Εἶνε ἀλήθεια! Φριχτῆ,
φριχτῆ ἀλήθεια...

Ἡ Λολέττα δὲν ὑπάρχει πειὰ!..

"Ἐτσι ἐτέλειωσε τὸ παλιὸ βρώματσο τῆς ζωῆς μου.

Ἡ Λολέττα τὸ ἀγνό, τὸ τρυφερὸ ἐκείνου πλάσμα τῆς εὐτυ-
χίς μου, δὲν μπόρεσε νά ζήση, και νά με ἰδῆ νά γυρίσω στὸ
χωρίο...

Καὶ ὕστερα ἀπὸ χρόνια, ἕνα πένθιμο συννεφιασμένο δει-
λινό, πήγα στὸν τάφο τῆς νά κλάψω... νά κλάψω...

Κι' ἐκεῖ ἐπάνω στὸ φτωχὸ σταυρὸ τῆς, μοὺ φάνηκε πὼς
ζουσα μιὰ χαμένη ζωή...

— Μιὰ ζωὴ ποὺ πέρασε μαζὺ μετὰ τὰ παιδικὰ μου χρόνια...

Πρὶν φύγω ἀπ' τὸ τάφο τῆς γονάτισα ἀκόμα μιὰ φορὰ...

Και μοὺ φάνηκε πὼς μιὰ λευκὴ πεταλούδα ποὺ πτερυγίζε
τριγύρω, ἄφησε μιὰ σιγανή, γλυκειὰ φωνή:

— Πήγαινε Ζάκ!.. Πήγαινε στὸ καλὸ... "Ὅποτε και νά
ξαναγυρίσης, θὰ σὲ περιμένω!..

Φτωχὴ, καλὴ μου Λολέττα!..

A. BATTANCHON

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1721)

Τρεφέα περιτρωμή.

— Σοὺ δίνω τὴν καλύτερη ἀπόδειξι τοῦ ἔρωτος ποὺ πλημμύρισε
πάλι ὅλη μου τὴν ψυχὴ, τῆς ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος, τοῦ ὀπιουτὸ τὰ μά-
τια ἔλαμπαν πηδάω πάνω απ' τὸ χάσμα ποὺ θὰ μὰς χόρῳζε πάντοτε
και ποὺ τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε νά τὸ γεμίση... Τὸ διασπασμὸ εἶνε
πολὺ λίγο ἀπὸ δῶ ὡς τὴ λαμηρέμο κ' ἔτσι ὡς ὅπου νά μὸς κόψουν
τὸ κεφάλι θὰ μποροῦ νάχω στὰ μάτια μου τὸ ὄραμα τῆς ὀμορφιάς
σου, και νά σκέφτημαι, τὴν παλιὰ μου ἀγάπη.

Καί, παίρνοντας τὸ χέρι τῆς Τρεφέας, τὸ φίλησε μετὰ λαχάρου.
"Ἐπειτα ἀκολούθησε τοὺς ἄλλους μελλοθανάτους στὸ κάρφο ποὺ θὰ
τοὺς μετέφερε στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως.

P. GINISTY

Ο ΥΠΟΔΕΚΑΝΕΑΣ ΠΟΥΑΡΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1741)

πτώμα ἑνὸς παιδιοῦ!

Ἡ ἀνακρίσεις ποὺ ἔκανε ὁ λοχαγὸς ἀπέδειξαν τρομαχτικὰ πρά-
γματα. Ὁ Πουαρό, ὁ ἡλίθιος Πουαρό καθὲ πρωί... ψάφανε μερικά παι-
διὰ και τὰ μαγείρευε γιὰ νά γλυτίση ἔτσι τὰ ζῶα ποὺ τὰ θεωροῦσε,
ἀντίτερα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ κάτοικοι ὀμως τοῦ γερμανικοῦ χω-
ριοῦ τὸν ἀνακάλυψαν και τὸν κομμείτισαν γιὰ νά τὸν ἐκδικηθοῦν.
Μ' αὐτῆς τῆς ἀνακρίσεις δὲν τῆς ἔμαθαν ποτὲ οἱ στρατιώτες: "Ὅλοι νό-
μισαν ὅτι ὁ Πουαρό εἶχε πέσει θύμα τοῦ καθήκοντος; κι' ἐξακολου-
θοῦσαν νά τὸν θυμωοῖνται ὡς τὸν καλύτερο μάγερτο τοῦ 31ου συντάγμα-
τος, αὐτὸν τὸν τρομερὸ Πουαρό!

ZAN NTERBAA

ΞΟΦΑΛΟΓΙΑ

Κάνετε ὅσον ἡμπορεῖτε οἰκονομία, ἔστο μικρὰς, ἂν δὲν σὰς περι-
οεούουν πολλά. Καταθέτετε αὐτὰς εἰς τὸ Ταμιευτήριον τῆς Ἐθνικῆς
Τραπεζῆς. Ἐτσι ασφαλίσετε ἐντελῶς τὰ λεπτά σας και μαζὺ με τοὺς
τόκους, σχηματίζετε σιγά - σιγά ἕνα σεβαστὸν κεφάλαιον ἀπαραιτήτων
διὰ τὰ γερὰματα και διὰ κάθε ἔκτακτον ἀνάγκην τῆς ζωῆς σας.